

La memoria está en los besos

Potser la por és que després de tu no quedi ja res de mi

Foto: isorepublic

T'abraço. Em reps. Demà potser no. Però demà no existeix. T'abraço avui i em reps, i somrius. Si m'entenguessis et confessaria que encara em fa por mirar-te als ulls. Que és en els ulls on més puc veure com te m'allunyes cada dia, cada minut, totes les nits que no et veig. En els ulls i no en la verborrea, no en les obsessions, no en el cos que se't va vinclant cap a un costat cansat de suportar el pes de no sé quantes vides. És en els ulls que te me'n vas i torna el pànic de l'abisme, i no va quedar res de tu, potser la por és que després de tu no quedi ja res de mi. Et beso la galta arrugada i inexplicablement suau, *Te quiero mucho*, i tu rius, *Poquito, nada*, l'àvia deia el mateix, i se'm fa un nus però tu rius i en aquell instant sí que puc mirar-te els ulls perquè tornes a ser tu, només un moment, el teu riure, mare, la teva sang indígena plantant cara a l'oblit, atrapant al vol un record esvanit del que eres, del que ets, un hàlit de tu que s'aferra encara als meus petons.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=zAefC61KIBI>

*text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com/>)